

N:o 22.

Kungl. Maj:ts nådiga proposition till Riksdagen med förslag till lag om ändrad lydelse af 1 kap. 3 § och 2 kap. 14 § i lagen den 10 augusti 1877 angående äganderätt till skrift; gifven Stockholms slott den 31 december 1903.

Under åberopande af bilagda i statsrådet och högsta domstolen förda protokoll vill Kungl. Maj:t härmed, jämlikt § 87 regeringsformen, föreslå Riksdagen att antaga härvid fogade förslag till lag om ändrad lydelse af 1 kap. 3 § och 2 kap. 14 § i lagen den 10 augusti 1877 angående äganderätt till skrift.

Kungl. Maj:t förblifver Riksdagen med all kungl. nåd och ynnest städse välbevågen.

OSCAR.

Ossian Berger.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse af 1 kap. 3 § och 2 kap. 14 § i lagen den 10 augusti 1877 angående äganderätt till skrift.

Häri genom förordnas, att 1 kap. 3 § och 2 kap. 14 § i lagen den 10 augusti 1877 angående äganderätt till skrift skola erhålla följande ändrade lydelse:

1 Kap.

3 §.

Skrift, som författare låter samtidigt utgifva på olika och å titelbladet eller vid skriftens början uppgifna språk, varde ansedd såsom på hvardera af dessa språk författad.

Under tio år från det skrift först utgafs vare förbjudet att utan författarens samtycke genom tryck utgifva öfversättning därpå till annat språk.

2 Kap.

14 §.

Författares eller öfversättares i detta kap. omförmälda rätt gäller för hans lifstid och trettio år efter hans död. Har författare eller öfver-

sättare ej gifvit sig tillkänna, vare det, sedan fem år förflutit från det att arbetet först offentliggjordes genom tryck eller offentligen uppfördes eller föredrogs, enhvar tillåtet att samma arbete uppföra och föredraga.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1904. Den skall äga tillämpning jämväl i afseende å dessförinnan offentliggjord skrift. Översättning, som före sagda dag var verkställd och enligt förut gällande lag fick utan författarens samtycke genom tryck utgifvas, må dock fortfarande fritt utgifvas. Har någon före lagens ikraftträdande på grund af förut gällande lag lofligen uppfört eller föredragit dramatiskt, musikaliskt eller musikaliskt-dramatiskt arbete, vare oförhindrad att fortfarande den rätt utöfva.

Utdrag af protokollet öfver justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott fredagen den 4 december 1903

i närvaro af:

Hans excellens herr statsministern BOSTRÖM,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena LAGERHEIM,
Statsråden: ODEMBERG,
 HUSBERG,
 PALANDER,
 WESTRING,
 RAMSTEDT,
 BERGER,
 MEYER,
 VON FRIESEN,
 VIRGIN.

Chefen för justitiedepartementet statsrådet Berger anmälde i underdånighet:

dels en från Sveriges författareförening den 17 sistlidne september inkommen underdånig anhållan, att Kungl. Maj:t täcktes till Riksdagen göra framställning om de förändringar i lagen angående äganderätt till

skrift, som finnes nödiga för Sveriges anslutning till bernerkonventionen,

äfvensom de yttranden, som i anledning därpå afgifvits af svenska bokförläggareföreningen, af nya bokförläggareföreningen, af publicistklubben samt af svenska tidningsutgifvareföreningen;

dels och Riksdagens skrifvelse den 11 mars 1902, däri Riksdagen anhållit, att Kungl. Maj:t täcktes taga under öfvervägande, huruvida och i hvad mån den i första punkten af 14 § i lagen angående äganderätt till skrift bestämda tid för författares eller öfversättares i andra kapitlet af berörda lag omförmälda rätt lämpligen kunde utsträckas, samt för Riksdagen framlägga det förslag i sådant syfte, hvartill den verkställda utredningen kunde föranleda,

jämte de yttranden, som i anledning af denna skrifvelse afgifvits af musikaliska akademien, af styrelsen för kungl. teaterns aktiebolag samt af teaterrådet vid kungl. dramatiska teatern.

Härefter anförde departementschefen:

»Frågan om Sveriges anslutning till den genom bernerkonventionen grundade unionen till skydd för litterära och artistiska arbeten har upprepade gånger varit föremål för Eders Kungl. Maj:ts pröfning, senast den 27 juni 1896, då af dåvarande chefen för justitiedepartementet inför Eders Kungl. Maj:t anmäldes bland annat en från Sveriges författareförening år 1894 inkommen underdånig framställning i samma syfte, som den af mig nu anmälda. På sätt vid nämnda tillfälle af föredraganden framhölls är hufvudintresset i denna fråga bundet vid spørsmålet, om det må anses fördelaktigt att utsträcka skyddet mot öfversättning i den omfattning, som för anslutning till bernerkonventionen erfordras. Det torde därför tillåtas mig att i korthet erinra om de skäl och omständigheter, hvilka vid nyssnämnda tillfälle af föredraganden åberopades till stöd för hans af Eders Kungl. Maj:t gillade uppfattning, att tillräcklig anledning då ej fanns för att i Sverige genomföra sådan utsträckning af öfversättningsskyddet.

Öfver författareföreningens sistberörda framställning hade yttranden afgifvits af musikaliska akademien, af chefen för kungl. operan, af direktören för kungl. dramatiska teaterns association, af svenska bokförläggareföreningen, af nya bokförläggareföreningen samt af publicistklubben. De afgifna yttrandena, med undantag af musikaliska akademiens, gingo i afstyrkande riktning. De skäl, som anfördes emot Sveriges anslutning till bernerkonventionen, voro förnämligast:

att därigenom icke bereddes skydd mot den för svenska litteraturen företrädesvis hotande faran, nämligen att blifva föremål för eftertryck

i Nordamerikas förenta stater eller i Finland, hvilka bägge länder icke tillhörde unionen;

att de svenska författarnes ställning icke kunde antagas blifva i nämnvärd grad förbättrad, enär de författare, hvilkas arbeten kunde påräkna spridning inom unionens länder, vore ett ringa fåtal, samt dessa alltid kunde betinga sig fullt tillfredsställande honorar och för öfrigt redan kunde bereda sig skydd genom utgifvande i utlandet af öfversättning samtidigt med originalet;

att sålunda för Sveriges del nyttan af anslutning till konventionen vore ringa;

att däremot Sveriges anslutning till konventionen otvifvelaktigt skulle medföra en prisökning å öfversättningslitteraturen inom riket, en omständighet, vid hvilken allmänheten fäste stort afseende och som vore af stor betydelse för ett folk, hvars litteratur ej kunde undvara den lifaktighet och det stöd, som stode att hämta från öfversättningar och bearbetningar af utländska arbeten.

Vidare framhölls betydelsen af, att Sverige i denna fråga intoge samma ståndpunkt som de öfriga skandinaviska länderna, hvilka vid den tid, då yttrandena afgåfvos, samtliga stodo utom unionen.

I sistberörda hänseende hade emellertid, då ärendet inför Eders Kungl. Maj:t anmäldes, den förändring inträdt, att Norge anslutit sig till unionen. Föredragande departementschefen anmärkte med anledning häraf, att det argument, som förut åberopats emot Sveriges anslutning till unionen, eller att Sverige och Norge lämpligast borde i det ifrågavarande hänseendet intaga samma ställning gentemot utlandet, dämera kunde användas i motsatt riktning, samt att det skydd, som bernerkonventionen, oberoende af författarens nationalitet, lämnar ett inom något till unionen hörande land utgifvet arbete, kunde komma att till förfång för svenska förläggare och boktryckare föranleda svenska arbetens utgifvande i Norge i stället för i Sverige.

Emot de uttalanden, som gjorts af målsmän för viktiga intressen, och som till stor del fortfarande bevarade sin giltighet, ansåg sig emellertid departementschefen, såsom förut nämnts, icke äga tillräcklig anledning att tillstyrka en sådan utsträckning af öfversättningsskyddet, som för anslutning till bernerkonventionen skulle erfordras. Däremot syntes det honom påkalladt att söka ej mindre beträffande öfversättningsskyddet närma vår lagstiftning till bernerkonventionens grundsatser än äfven i åtskilliga andra afseenden, hvori skiljaktigheterna vore af mindre betydelse, åvägabringa öfverensstämmelse med nämnda konvention. Därigenom skulle efter departementschefens förmenande möjligheten ökas

att med främmande stater sluta separataftal angående ömsesidigt skydd för litterära alster, en utväg, genom hvars anlitande det af författareföreningen åsyftade målet i hufvudsak skulle vinnas på samma gång som de på åtskilliga håll befarade olägenheterna af öfversättningskyddets utsträckande helt och hållet skulle undvikas.

De förändringar i lagstiftningen, som departementschefen vid berörda tillfälle ansåg sig böra tillstyrka, blefvo vidtagna genom en den 28 maj 1897 utfärdad lag om ändring i vissa delar af lagen angående äganderätt till skrift den 10 augusti 1877. Beträffande öfversättningskyddet stadgas genom 1897 års lag, att om författare vid utgifvande af skrift genom tillkännagifvande på titelbladet eller vid skriftens början gjort förbehåll, som afser rätten att föranstalta om öfversättning af densamma, skall det vara annan förbjudet, under två år från utgången af det, hvarunder skriften först utgafs, att öfversättning därpå på annat språk utgifva, och, där författaren inom nämnda tid utgifver sådan öfversättning, under ytterligare åtta år att utgifva öfversättning på det eller de språk, hvartill skriften sålunda blifvit öfversatt.

Under åberopande af den vid förberörda tillfälle af departementschefen uttalade förhoppning, att efter förändringarnes genomförande möjligheten skulle ökas att med främmande stater sluta separataftal angående ömsesidigt skydd för litterära alster, hemställde Sveriges författareförening uti en den 11 maj 1900 inkommen underdånig skrifvelse, att Eders Kungl. Maj:t, med den rätt som i 19 § 2 punkten i 1877 års lag angående äganderätt till skrift vore Eders Kungl. Maj:t tillerkänd, ville förklara, att under förutsättning af ömsesidighet lagens bestämmelser skulle gälla äfven skrifter af Tysklands, Englands och Nordamerikas förenta staters medborgare, liksom skrifter, som i dessa länder först utgifvits.

Det har emellertid visat sig, att de nämnda förhoppningarne om ökad möjlighet att sluta separataftal ej gått i uppfyllelse. Förberedande underhandlingar hafva under åren 1901 och 1902 ägt rum med tyska riket angående afslutande af konvention om skydd för litterär, artistisk och fotografisk äganderätt, men dessa underhandlingar afstannade, hufvudsakligen emedan man från tysk sida ej kunde åtnöjas med det öfversättningsskydd, som den svenska lagstiftningen för närvarande erbjuder.

I detta sakernas läge har Sveriges författareförening uti den af mig i dag anmälda skrifvelsen ånyo upptagit frågan om Sveriges anslutning till bernerkonventionen samt om vidtagande af de lagändringar, som därför erfordras.

Författareföreningen åberopar nyssnämnda förhållande, att underhandlingar om separataftal med Tyskland icke ledt till önskad resultat, samt anmärker, att härmed den situation inträdt, som under 1897 års riksdag af dåvarande chefen för justitiedepartementet framstälts såsom anledning att till förnyad behandling upptaga frågan om Sveriges anslutning till bernerkonventionen. I öfrigt åberopas de skäl, som af författareföreningen anförts uti den år 1894 ingifna framställningen, hvarjämte föreningen bemöter påståendet, att anslutning till konventionen icke skulle lända de svenska författarne till synnerlig fördel. Såväl beträffande den inhemska som den utländska bokmarknaden vore anslutning till unionen af vikt för de svenske författarne. Då för närvarande förläggare och tidningar kunde kostnadsfritt eller mot ringa öfversättningsarfvode tillägna sig ett utländskt arbete, men för svenskt originalarbete nödgades betala författarearfvode, vore det lätt att inse, att den svenske författaren i denna täflan vore ytterst ofördelaktigt ställd, hvaremot efter Sveriges anslutning till unionen likställighet skulle inträda på det sätt, att arfvode finge betalas äfven till den utländske författaren. Ännu mera betydelsefullt vore emellertid det direkta skydd, som låge däri, att den svenske författaren blefve tryggad mot att exploiteras på den utländska bokmarknaden. Denna synpunkt kunde icke längre underskattas genom lösa påståenden om det ringa intresse, som här skulle föreligga för författarne, emedan dessa påståenden jäfvades af sakförhållandena sådana dessa under senare tid utvecklats sig. Närmast gällde detta bland de länder, som tillträdt bernerkonventionen, Tyskland och England, i hvilka länder, särskildt i Tyskland, svensk litteratur allt mera beaktades och flitigt öfversattes. Påståendet, att de författare, hvilkas arbeten rönt framgång, alltid kunde betinga sig tillfredsställande honorar, vore oriktigt. Författarne finge nöja sig med hvad som blefve bjudet, då ju intet hindrade förläggaren att utgifva arbetet utan författarens tillstånd, och det vanliga vore, att öfversättaren afstode från något af sitt arfvode för att få pryda sin öfversättning med tillägget bemyndigad. Hvad anginge utvägen att vinna öfversättningsskydd genom att utgifva öfversättning samtidigt med originalet, kunde den endast användas när författaren redan vunnit ett sådant rykte, att de främmande förläggarne funne möjligt föranstalta om öfversättningar redan innan boken utkommit i den svenska bokmarknaden, något som endast i undantagsfall kunde förekomma.

Slutligen framhålles, att ännu ett skäl för Sveriges anslutning till bernerkonventionen tillkommit sedan år 1897, nämligen att äfven Danmark anslutit sig till densamma. Den fara, som chefen för justitie-

departementet påpekat vid Norges anslutning till unionen, nämligen att svenska arbeten blefve utgifna där i stället för i Sverige, vore vida större med hänsyn till Danmark, hvarest funnes driftiga och kapitalstarka förlagsfirmor, som visat sig benägna att sträcka sin verksamhet utanför sitt eget land. Redan nu vore Köpenhamn metropolen icke blott för dansk utan ock för norsk förlagsverksamhet, och man kunde vara öfvertygad, att svenske författare af rang med glädje skulle mottagas af dessa danska förlagsfirmor, i händelse de sökte sig dit för att finna det skydd, som man vägrade dem i deras eget hemland.»

Efter att hafva redogjort för innehållet i de öfver författareföreningens framställning afgifna yttrandena, anförde departementschefen vidare:

»Det lär ej kunna förnekas, att frågan om Sveriges anslutning till bernerkonventionen nu befinner sig i ett annat läge än vid de föregående tillfällen, då den varit föremål för Eders Kungl. Maj:ts pröfning. Den svenska litteraturen har, på sätt af författareföreningen framhålles och ådagalägges, vunnit och vinner mer och mer spridning och erkännande i främmande länder, och därmed har de svenske författarnes intresse att erhålla skydd för sina verk ytterligare ökats. Äfven svenska tonsättare hafva under senare tid rönt uppmärksamhet i utlandet, och faran af exploitering å den utländska marknaden hotar deras alster i samma grad som författarnes. Att vinna erforderligt skydd genom separataftal på grundval af den nuvarande lagstiftningen har, såsom förut nämnts, visat sig omöjligt i förhållande till Tyskland, det land som främst af alla härutinnan kommer i betraktande, och anledning har förekommit att antaga, att det inskränkta öfversättningsskydd, som vår lagstiftning för närvarande bjuder, skulle utgöra hinder mot dylikt aftals ingående jämväl med ett annat till bernerunionen hörande land, med hvilket våra litterära förbindelser äro synnerligen lifliga, nämligen England. Då härtill kommer att, sedan jämväl Danmark numera tillträdit bernerkonventionen, Sverige ensamt bland de skandinaviska länderna står utom densamma, är det lätt förklarligt, att författare och konstnärer med allt större kraft påyrka, att Sverige skall följa de andra skandinaviska ländernas exempel. Äfven från utlandet komma gång efter annan såväl officiella framställningar som mera enskilda uttalanden, hvilka uttrycka förhoppning, att Sverige icke längre skall i denna fråga ställa sig utom kretsen af de stater, som tillerkänna upphofsmannen till litterära och konstnärliga verk den fulla äganderätten till hans arbetsprodukt. Slutligen synes den allmänna meningen inom riket mer och mer ställa sig på samma ståndpunkt, och måhända är det under

inflytande häraf som jämväl de intressen, hvilka hittills hållit tillbaka och afstyrkt anslutning till unionen, numera synas uppgifva sitt motstånd. De målsmän för förlagsverksamhet och journalistik, som hörts öfver författareföreningens framställning, hafva denna gång ej annat att erinra i principfrågan, än att Sverige bör åtnöja sig med att tillträda den ursprungliga bernerkonventionen samt lämna åsido 1896 års tilläggsakt, hvarförutom af förläggareföreningarne framhålles, att anslutning till bernerkonventionen icke räcker till att skydda mot den för svenska förlagsverksamheten farliga konkurrensen från Nordamerikas förenta stater och Finland.

Tidpunkten för Sveriges anslutning till bernerkonventionen synes alltså vara inne. För närvarande anhåller jag emellertid blott att för Eders Kungl. Maj:t få framlägga förslag till sådan ändring i lagen angående äganderätt till skrift, som för ändamålet är erforderlig. Härvid är närmast att öfverväga, huruvida Sverige bör tillträda bernerkonventionen i dess ursprungliga lydelse eller i den form, den erhållit genom den i Paris den 4 maj 1896 undertecknade tilläggsakten. Beträffande öfversättningsskyddet stadgas i den ursprungliga konventionen, Art. V, att författare, som tillhör något till unionen hörande land, i öfriga unionsländer åtnjuta utslutande rätt att öfversätta eller låta öfversätta sitt arbete under en tidrymd af tio år från utgången af det, då arbetet i något till unionen hörande land offentliggjordes. I 1896 års tilläggsakt är öfversättningsskyddet utvidgadt därhän, att författares utslutande rätt att låta öfversätta sitt arbete till annat språk i princip tillerkännes lika lång varaktighet som hans rätt till originalverket; dock modifieras grundsatsen sålunda, att om författaren icke inom tio år från utgången af det, hvarunder arbetet först offentliggjordes, ombesörjt öfversättning till annat språk, rätten att till sådant språk öfversätta arbetet därefter varder fri. Jämväl i en annan punkt, nämligen beträffande rättigheten att i periodisk skrift intaga ur annan sådan skrift hämtad uppsats, betecknar 1896 års tilläggsakt ett starkare skydd för författarerätten än den ursprungliga konventionen stadgar.

Såsom ofvan nämnts hafva de föreningar, som hörts öfver författareföreningens framställning samfäldt uttalat sig emot antagandet af 1896 års tilläggsakt, och det vill synas som om icke ens författareföreningen haft i tanke mera än anslutning till den ursprungliga konventionen. Med hänsyn härtill äfvensom till det förhållande, att Norge icke undertecknat berörda tilläggsakt, lär det för närvarande icke vara skäl att vidtaga större ändringar i den svenska lagstiftningen, än som

erfordras för att kunna tillträda den ursprungliga konventionen. För detta ändamål torde icke erfordras annan lagändring än att bestämmelserna angående översättningsskydd erhålla sådant innehåll, att författare erhåller uteslutande och ovillkorlig rätt att genom tryck utgifva översättning af sin skrift på annat språk under en tidrymd af tio år från utgången af det, hvarunder skriften först offentliggjordes.

Jag anhåller nu att få öfvergå till den fråga, som afses i Riksdagens af mig i dag anmälda skrifvelse. I 13 § af lagen angående äganderätt till skrift äro föreskrifter meddelade angående rättigheten att offentligen uppföra eller föredraga dramatiskt, musikaliskt eller musikaliskt-dramatiskt arbete. I motsats till den i främmande lagstiftningar allmänligen gällande regeln, att författarerätten i detta afseende har samma varaktighet som skyddet mot eftertryck, stadgas i 14 §, första punkten, af samma lag, att författares eller översättares rätt härutinnan upphör fem år efter hans död. Riksdagen har ansett, att denna bestämmelse mången gång för en författares eller översättares efterlevande innebär en ganska hård begränsning af den ekonomiska fördel, de eljest skulle kunna förvänta af hans litterära kvarlåtenskap, och Riksdagen ifrågasätter därför skyddstidens utsträckande. Såsom inom Riksdagen framhållits var det hänsyn till teaterföreståndarnes intressen, som vid lagens tillkomst verkade berörda begränsning af skyddstiden. I de yttranden, som öfver Riksdagens framställning afgifvits af styrelsen för kungl. teaterns aktiebolag samt af teaterrådet vid kungl. dramatiska teatern, framhålles emellertid, att teaterföreståndarnes intressen i förevarande afseende i själfva verket sammanfalla med författares och översättares. För en teater, som med stora kostnader förvärfvat och iscensatt ett dramatiskt eller musikaliskt-dramatiskt arbete, vore det nämligen af stor vikt, att teatern vore för längre tid tryggad vid uteslutande uppföranderätt. Men i följd af gällande lags föreskrifter kunde det lätt inträffa, att en teater, som genom aftal med författaren eller översättaren förvärfvat uteslutande uppföranderätt för erforderlig tidrymd, genom författares eller översättares plötsliga frånfälle såge uppföranderätten långt före den aftalade tidens utgång blifva fri och därmed beräkningarne att återfå sina nedlagda kostnader omintetgjorda.

Såväl i nyssberörda yttranden som i det af musikaliska akademien afgifna tillstyrkes därför skyddstidens utsträckning, och den tid, som inom Riksdagen föreslagits af motionärerna, eller trettio år efter författares eller översättares död, förmenas vara för nuvarande förhållanden lämplig.

Med hänsyn till hvad sålunda förekommit finner jag mig böra tillstyrka, att omförmälda skyddstid utsträcker så, att författares eller översättares ifrågavarande rätt kommer att gälla för hans lifstid och trettio år efter hans död. Någon anledning att i sammanhang härmed utsträcka den skyddstid, som gäller med afseende å uppförande eller föredragande af anonym författares eller översättares verk, synes mig icke föreligga.

I öfverensstämmelse med hvad jag nu anfört har jag låtit upprätta förslag till lag om ändrad lydelse af 1 kap. 3 § och 2 kap. 14 § i lagen den 10 augusti 1877 angående äganderätt till skrift.»

Sedan departementschefen härefter uppläst berörda lagförslag, af den lydelse bilagan litt. B vid detta protokoll utvisar, hemställde han i underdånighet, att högsta domstolens utlåtande öfver förslaget måtte, jämlikt § 87 regeringsformen, genom note ur protokollet inhämtas.

Till denna af statsrådets öfrige ledamöter biträdda hemställen täcktes Hans Maj:t Konungen i nåder lämna bifall.

Ex protocollo

Aug. von Hartmansdorff.

Bilaga litt. B.

Förslag

till

Lag

om ändrad lydelse af 1 kap. 3 § och 2 kap. 14 § i lagen den 10 augusti 1877 angående äganderätt till skrift.

Häri genom förordnas, att 1 kap. 3 § och 2 kap. 14 § i lagen den 10 augusti 1877 angående äganderätt till skrift skola erhålla följande ändrade lydelse:

1 Kap.

3 §.

Skrift, som författare låter samtidigt utgifva på olika och å titelbladet eller vid skriftens början uppgifna språk, varde ansedd såsom på hvardera af dessa språk författad.

Under tio år från det skrift först utgafs vare förbjudet att utan författarens samtycke genom tryck utgifva öfversättning där af till annat språk.

2 Kap.

14 §.

Författares eller öfversättares i detta kap. omnämnda rätt gäller för hans lifstid och trettio år efter hans död. Har författare eller öfver-

sättare ej gifvit sig tillkänna, vare det, sedan fem år förflutit från det att arbetet först offentliggjordes genom tryck eller offentligén uppfördes eller föredrogs, enhvar tillåtet att samma arbete uppföra och föredraga.

Denna lag träder i kraft den — — — — —. Den skall äga tillämpning jämväl i afseende å dessförinnan offentliggjord skrift. Öfversättning, som före sagda dag var verkställd och enligt förut gällande lag fick utan författarens samtycke genom tryck utgifvas, må dock fortfarande fritt utgifvas. Har någon före lagens ikraftträdande på grund af förut gällande lag loffigen uppfört eller föredragit dramatisk, musikaliskt eller musikaliskt-dramatiskt arbete, vare oförhindrad att fortfarande den rätt utöfva.

Utdrag af protokollet öfver lagärenden, hållet uti Kungl. Maj:ts högsta domstol onsdagen den 16 december 1903.

Andra rummet.

Närvarande:

Justitieråden: *Skarin,*
Lilienberg,
Wijkander,
Petersson,
Thollander,
Cassel.

Tillförordnade byråchefen för lagärenden, konstituerade revisionssekreteraren, juris doktorn Hellner föredrog

Note ur protokollet öfver justitiedepartementens ärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet den 4 december 1903, utvisande att Kungl. Maj:t i nåder förordnat, att högsta domstolens utlåtande skulle för det ändamål § 87 regeringsformen omförmäler, inhämtas öfver upp, rättadt förslag till lag om ändrad lydelse af 1 kap. 3 § och 2 kap. 14 § i lagen den 10 augusti 1877 angående äganderätt till skrift; varande förslaget bilagdt detta protokoll.

Högsta domstolen lämnade förslaget utan anmärkning.

Ex protocollo
Erik Ölander.

Utdrag af protokollet öfver justitiedepartementsärenden, hållet inför Hans Maj:t Konungen i statsrådet å Stockholms slott torsdagen den 31 december 1903

i närvaro af:

Hans excellens herr statsministern **BOSTRÖM**,
Hans excellens herr ministern för utrikes ärendena **LAGERHEIM**,
Statsråden: **ODELBERG**,
HUSBERG,
PALANDER,
WESTRING,
RAMSTEDT,
BERGER,
MEYER,
VON FRIESEN,
VIRGIN.
Justitieråden: **PETERSSON**,
QUENSEL.

Chefen för justitiedepartementet statsrådet **Berger** anmälde i underdånighet:

Högsta domstolens genom note ur protokollet öfver justitiedepartementsärenden för den 4 innevarande december inhämtade utlåtande öfver det vid samma protokoll fogade förslag till lag om ändrad lydelse af 1 kap. 3 § och 2 kap. 14 § i lagen den 10 augusti 1877 angående äganderätt till skrift; och hemställde föredraganden, att förslaget, som af högsta domstolen lämnats utan anmärkning, måtte jämlikt § 87 regeringsformen, genom nådig proposition för Riksdagen till antagande framläggas.

Med bifall till denna af statsrådets öfrige ledamöter biträdda hemställen täcktes Hans Maj:t Konungen i nåder förordna, att till Riksdagen skulle aflåtas nådig proposition i ämnet, af den lydelse bilagan litt. vid detta protokoll utvisar.

Ex protocollo

Erik Ölander.